

ἀναμέρισμα τό, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,206 — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμερίζω.

Μεταβολή τῆς ἀρχικῆς θέσεως καὶ ἀπομάκρυνσίς πως ἀπ' αὐτῆς, παραμέρισμα ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τὰ φουντωτὰ κοντόκλαδα μερίζουνε μπροστά του καὶ 'ς τὸ γοργὸ ἀναμέρισμα κάποιον κορμὶ προβάλλει ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

ἀναμέριστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀναμεριστός < ἀναμερίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διευθετημένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος: Ἐχὼ ἀναμέριστα ἀκόμα τὰ ἐπιπλα.

ἀναμερίζω Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,162 καὶ 217 καὶ 2,56 καὶ 202 Γ' Ἀθάν. Πράσιν. καπέλλ. 33 ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 12 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀναμερίζω Ἡπ. Θεσσ. ἀνεμερίζω Ἡπ. ἀναμερῶ Ἡπ. — ΚΤεφαρ. Λιανοτράγ. 126 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,217 ἀναμερῶ Ἡπ. Λευκ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναμερῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀναμερῶν Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἀναμερίζω = διαιρῶ, χωρίζω.

Α) Μετβ. 1) Ἀπομακρύνω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Λευκ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. 2,202 Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναμερίζω ἢ ἀναμερῶ τ' ἀγγεῖα - τὰ κλαδιά - τὴν πέτρα - τὸ ξύλο κττ. Ἡπ. Ἀναμέρισε τὰ ξύλα νὰ κάμῃς λίγο διάβα νὰ περᾶμε Κέρκ. Ἀναμεροῦσε ὁ κόσμος, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, γιὰ νὰ μὴ πέσουν 'ς τὰ μάτια τῆς (ἐκ διηγ.) Ἡπ. Σὰ μ' ἀναμέρισαν ἐμένα, τρανίχτηκα σὲ μὰ τούφα κ' ἔκατσα ν' ἀνασάνω ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Τὸν ἀναμέρισε ὅλους καὶ πέρασε Λεξ. Πρω. Ἀναμέρα τὸ παιδί ἀπὸ τῆ φωτιά Λεξ. Δημητρ. Ἀναμέρα, Παναγιά, τὸ κακό! αὐτόθ. Κάθισε 'ς τὴν καρέκλα ἀναμερίζοντας τὴ φουστανέλλα του Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἄν. Ν' ἀναμερίσουμι κάδουσις πλάκας 'ς τὴ στέγη κὶ νὰ δοῦμι ἀπὸν τ' σκιπὴ Θεσσ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, τὴν ἀγάπη μου ἐσὺ τήνε γνωρίζεις κὶ ἀπ' τ' ἄγριά σου κύματα νὰ τὴν ἀνεμερίζῃς (ἀγάπη = ἡ ἀγαπωμένη κόρη) Ἡπ.

Λόγγοι, χαμ'λώστε τὰ κλαδιά, βουνά, ἀναμεριστήτε, νὰ πάῃ ἡ φωνὴ 'ς τὴ μάσσα μου, 'ς τὴ δόλια μου γυναῖκα αὐτόθ. Συνών. παραμερίζω. **β)** Μέσ. παραμελοῦμαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,56 : Ποίημ.

Ἡ δροῦγα, οἱ συρματόβερρες, τὸ γνέμα, τὸ πλουμίδι ἀπόψε ἀναμερίζονται, τηρᾶν τὴ φλόγα ἀπόψε

2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Ἡπ. Λευκ. κ. ἄ. : Ἀναμέρισε τὸ σπῖτ' Λευκ. Συνών. συγγυρίζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Μεταβάλλων θέσιν ἀπομακρύνομαί πως, μετακινουμαι, στέκω κατὰ μέρος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Λευκ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — ΚΤεφαρ. ἔνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,162 καὶ 217 ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. -- Λεξ. Πρω. : Ἀναμέρισε λίγο νὰ περάσω Κέρκ. Ἀναμέρισα ἀπὸ τὸ δρόμο Λεξ. Πρω. Ἀναμέρα νὰ διαβῶ Ἡπ. Ἀναμέρισσο! Λακων. Ἀναμερᾶτ' νὰ πιράσ' τοῦ μπλάρ', γιὰτὶ εἶνι φουρτουμένον Αἰτωλ. Ἀναμέρ'σαν οὐλ' κὶ πέρασι οὐ γάμους αὐτόθ. Ἀναμερᾶν οὐ κόσμους ἅμα πιράῃ σ' διθιρ' κὸ αὐτόθ. Τὰ ζῶα τους ποῦ ἐγέμιζαν ὅλον τὸ δρόμο ἀναμέρισαν γιὰ νὰ τὸν ἀφήκουν νὰ περάσῃ ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ.

Οὐ ζουρλὸς εἶδι τοῦ μυθουμένου κὶ ἀναμέρ'σι νὰ πιράσ' (τὸν μεθυσμένον τὸν φοβεῖται καὶ ὁ τρελλὸς) Ζαγόρ.

Ἀναμερᾶτε, τζέριτζελα, γιὰ νὰ διαβοῦν τὰ ροῦχα (οἱ πτωχοὶ ὑποχωροῦν εἰς τοὺς πλουσίους. τζέριτζελα = ράκη) Ἡπ. || Ἄσμ.

Πατεῖς τὴ γῆ καὶ τρέμ' ἡ γῆ κὶ ἀναμερᾶ τὸ χῶμα, πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς σ' ἀγαπῶ ποῦ δὲν κοτᾶ τὸ στόμα; ΚΤεφαρ. ἔνθ' ἄν.

Ὅταν μὲ βλέπῃς μὲ πολλούς, γιὰ κρύψον γιὰ ἀναμέρα ἢ μὲ τὰ μάτια χαμηλὰ δῶσ' μου τὴν καλημέρα Ἡπ.

Ἀναμερᾶτε σεῖς γριῖς καὶ παραδιαβασμένες γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ νεόνυφες κ' οἱ ἀραβωνιασμένες Λεξ. Δημητρ.

Λόγγοι, χαμ'λώστε τὰ κλαδιά, βουνά, ἀναμερίστε Ἡπ. — Ποίημ.

Μὲ λίγες μέρες 'ς τὸ γιὰλὸ καράβια ξαγναντίζουν, λίγα καράβια Ἑλληνικά κ' οἱ Τοῦρκοι ἀναμερίζουν ΚΚρυστάλλ. 1,162

Τὰ δέντρα ποῦ φουρφουλογοῦν 'ς τῆς χαρραγῆς τ' ἀγέρι, λές καὶ ξυπνοῦν, ξαφνίζονται 'ς τῆς λυγροῆς τὸ διάβα κὶ ἀναμερῶντας τὰ κλαδιά τὸ 'να ρωτάει τ' ἄλλα

αὐτόθ. 217. Μετοχ. ἀναμερισμένος = ἐκεῖνος τὸν ὅποιον πάντες ἀποφεύγουν Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. κ. ἄ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. φρ. Ἀναμερισμένος, καταφρονημένος (ἐπαρκῶς δεικνύομεν τὴν πρὸς τοὺς εὐτελεῖς περιφρόνησιν ἀποφεύγοντες τὴν συναναστροφὴν των) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. παραμερίζω, τρανεύμαι (ἰδ. τρανῶ).

2) Κλίνω πρὸς τὸ μέρος τινὸς Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) : Φρ. Ἀναμερίζει 'ς τὸ δεῖνα (μεροληπτεῖ ὑπὲρ τοῦ δεῖνα).

Πβ. ἀναμερίζω.

ἀνάμερος ἐπίθ. Ἡπ. ἀνάμερους Μακεδ. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. μέρος.

Ὁ μακρὰν πως τοῦ κέντρου εὐρισκόμενος, ὁ κατὰ μέρος κείμενος, ἀπόκεντρος ἔνθ' ἄν. : Ἀνάμερος τόπος Ἡπ. Συνών. ἀπόμερος, παράμερος.

ἀνάμεσα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. ἀνάμεσα Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀνάμισα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάμ'σα Καππ. (Σύλ.) ἄνάμεσα Καππ. (Φάρας.) ἄνεμεσα Καππ. (Σινασσ.) Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάμεσα.

1) Μεταξὺ (α) Τοπικῶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Ἀνάμεσα σὲ δγὸ βουνὰ - σὲ δγὸ χωριά - 'ς τὰ φρύδια - 'ς τὰ χωράφια - 'ς τὰ χόρτα κττ. Ἀνάμεσα 'ς τὸν κόσμο κοιν. Ἀνάμεσα λιμανάκι καὶ κάβο Σίφν. Ἀνάμεσα Κρήτη καὶ Πελοπόννησο Κρήτ. Ἀνάμεσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ περιβολιοῦ Χίος 'Σ σὰ φρύδᾶ τ' ἄνάμεσα ἔδ' ἐλαία Ὀφ. Ἀνάμεσα 'ς σὰ δόντᾶ μ' ἐσέβεν κρέας Τραπ. Χαλδ. Ἀνάμεσα τὰ καδιά (κλαδιά) Τσακων. Τ'ν ἔχουσι τ' μαχιρὰ ἀνάμισα 'ς τὰ δίπλατα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ κύμα ἡ μικρὴ βάρκα... πλέουσα ἀνάμεσα εἰς βουνὰ κυμάτων ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 93 Τὰ ζὰ βόσκουνταν 'ς σὰ χωράφᾶ ἀνάμεσα κιάν' (μεταξὺ τῶν χωραφιῶν μὲ διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἄνω) Χαλδ. || Φρ. Ἀνάμεσα σὲ δγὸ ψωμιά (μετὰ τὴν περυσινήν ἐσοδείαν καὶ πρὸ τῆς νέας) Ἡπ. Ἀνάμεσα 'ς τ' ἄλλα (πλὴν τῶν ἄλλων, οἷον: ἀνάμεσα 'ς τ' ἄλλα δὲν ἔχουμε καὶ λάδι - δὲ μοῦ μιλεῖ κττ.) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Καταμεσῆς τοῦ δρόμου του, ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ ψίκι, πουλλάκι πῆγε κ' ἔκατσε 'ς τοῦ Κωσταντῆ τὴ σέλλα Ἡπ.

Τὸν ἥλιον βάλλει πρόσωπον, τὸν φέγγον ἐπικάρδᾳ
καὶ τ' ἄστρον τὸ ἐξίστρον ἀνάμεσα 'ς τ' ὀφρύδᾳ τ'ς
(βάλλει τὸν ἥλιον πρόσωπον, τὸ φεγγάρι εἰς τὸ στῆθος
καὶ τὴν πούλειαν ἀνάμεσα εἰς τὰ φρύδια της) Τραπ.
'Ανάμεσα τρεῖς θάλασσοι, Κασσάντρα καὶ Ἄγιον Ὄρος
βγήκαν δὺὸ ἄστρο λαμπερὰ κ' ἦταν καὶ θολωμένα
Ἦπ.

'Ανάμεσα τῶν λεμονιῶν τῇ ἀνάμεσα τοὺς τῶν
(ἴττρα) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2582
(καδ. JSchmitt) «ἀρκεῖ καὶ σώζει νὰ γενῇ εἰρήνη καὶ
εὐτυχία | ἀνάμεσα γὰρ εἰς τοὺς δύο ἀφέντες τῆς Ρωμανίας».
(β) Χρονικῶς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
α.): 'Εκεῖ 'ς σὰ ἡμέρας ἀνάμεσα κέσ' (μεταξὺ πού τῶν
παιρῶν ἐκείνων, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας) Χαλδ. β)
μετὰ προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους Θράκ. ('Αδρια-
νούπ.) Νάξ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. α.) Χίος: Λέν ἀνάμεσά
δωνε Νάξ. Εἶχαν χορὸν ἀνάμεσά τους Χίος Εἶπαν ἀνάμεσα
'τον Χαλδ. Εἶπαν ἀνάμισά τ'ς Ἀδριανούπ. 'Εχ'νε χολὴν
ἀνάμεσά 'τον (εἶναι ὠργισμένοι ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου)
Τραπ. 2) Εἰς τὸ μέσον, διὰ μέσον (α) Τοπικῶς
πολλαχ.: 'Ανάμεσα τοῦ κάμπου Σύμ. 'Ανάμεσα 'ς τὸ πέλαγος
αὐτόθ. 'Ανάμεσα 'ς τὴ θάλασσα Βιθυν. || Ἄσμ.

Καὶ παίρνει καὶ τοσοὶ βάρεις τση, τὴν ἄμμο ἄμμο πάει,
θωρεῖ καράβιν ὁμορφο ἀνάμεσα πελάγους
Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 1089
(ἐν Λαογρ. 3,584) «ἀνάμεσα γὰρ τῆς ὁδοῦ καθὼς ἐπερπα-
τοῦσαν, | φωνὴ παρὰ τοῦ δράκοντος εἰς τὸν Ἀκρίτην
ἦλθεν». (β) Χρονικῶς πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.):
'Ανάμεσα 'ς τὸ χρόνο πολλαχ. 'Ανάμεσα τὴ βδομάδα - τὸ
χρόνο Τῆν. || Ἄσμ.

Πέρασαν χρόνια δώδεκα, 'ς τοὺς δεκατρεῖς 'νεμέσα
ἡ μάνα τ' ἀναστένανε 'ς τὰ μαῦρα βουτημένη
Σινασσ.

Ἡ μάνα της τὴν ἄκουσε 'ς τὸν ὕπνο της 'νεμέσα
αὐτόθ. 3) Οὐσ., τὸ μέσον Πόντ. (Χαλδ.): 'Εθερίεν τ' ἀνά-
μεσα τῇ χωραφί' κ' ἐπέμ'ναν τ' ἄκρας (ἐθερίσθη τὸ μέσον
τοῦ ἀγροῦ καὶ ἔμειναν αἱ ἄκραι).

Πβ. ἀνάμεσῃς, ἀνάμεσικῶς, ἀνάμεσοθξό, ἀνά-
μεσον, ἀνάμεσόντας, ἀνάμεσῶς, ἀνάμεταξύ,
μεταξύ.

ἀνάμεσάδα ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

1) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Κρήτ.: 'Σ τὴν
ἀνάμεσάδα δὺὸ βουνῶν - δὺὸ δεδρῶ - δὺὸ χωραφίῳ κττ.
|| Ἄσμ.

Παιδιά, κ' εἶδα γινήκανε τοῦ κόσμου οἱ -φ' ἄδρειωμένοι,
μουιδὲ 'ς τοοὶ μέσες φαίνονδαι μουιδὲ τ' ἀνάμεσάδες.
Συνών. ἀνάμεσαρξά 2. 2) Ἡ ἐκ δέρματος ζώνη ἡ
χρησιμεύουσα ὡς ὀπλοθήκη Λεξ. Δημητρ.: Γέμισε φου-
σέκια τὴν ἀνάμεσάδα του.

ἀνάμεσαρξά ἡ, Καππ. ('Ανακ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀναμισαρξά Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. μεσαρξά.

1) Δίοδος μεταξὺ βουνῶν ἢ πραιοῶν ἢ ἀγρῶν Θεσσ.
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: 'Σ τὰ ριζὰ τῶν δὺὸ βουνῶν
εἶναι ἀνάμεσαρξά πού βγαίνει 'ς τὸν πίσω κάμπο Λεξ. Δημητρ.

2) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Καππ. ('Ανακ.):
'Ἄσμ.

Τὰ ἦσαν μπρὸς γυρίστανε, τὰ ἦσαν πίσω στάθαν,
τὰ ἦσαν 'ς τὴν ἀνάμεσαρξά στάθαν καὶ ἀναρωτεῖνται.

Συνών. ἀνάμεσάδα 1.

ἀνάμεσῃς ἐπίρρ. Ζάκ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. ('Αρκαδ.
Βούρβουρ. Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
'Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα κατ' ἀναλογ. τοῦ κατὰ γῆς
-καταγῆς, ὡς καὶ ἀνακορφῆς, κατακαμπῆς, κατα-
μεσῆς κτθ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,405 καὶ ἐν 'Επιστ.
'Επετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 24.

1) Μεταξὺ Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ.
Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πέρασα
ἀνάμεσῃς τοὺς Μεσσ. 'Ανάμεσῃς 'ς τ' ἀμπέλια αὐτόθ.
|| Γνωμ. 'Ανάμεσῃς τῷ δὺὸ φιλῶ μούδε φίλος μούδε ὀχθρὸς
(εἰς τὰς μεταξὺ δύο φίλων διαφορὰς τρίτος φίλος πρέπει
νὰ μένη οὐδέτερος) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Ανάμεσῃς σὲ δὺὸ βουνά, σὲ δὺὸ κορφορραχοῦλλες
Λεξ. Δημητρ. 2) Εἰς τὸ μέσον Μῆλ. — Λεξ. Πρω.
'Ανάμεσῃς τοῦ χωραφιοῦ Μῆλ. 'Ανάμεσῃς 'ς τὸ δρόμο λιπο-
θύμησα Λεξ. Πρω.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀνάμεσικῶς ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάμεσικός.

Μεταξύ: 'Εδῆκα ἀνάμεσικῶς τῶνε νὰ τοσοὶ χωρίσω κ' ἡν-
ρηκα τὸ δελᾶ μου. 'Ανάμεσικῶς τῷ δὺὸ χωραφίῳ εἶν' ἕνα
μοιράσι δικό μου. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμέσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ τις, ἀναμονή: Μὲ τ' ἀναμέσιμον δου-
λεῖα 'κὶ τελεῖται (ἔργον δὲν τελειώνει). Συνών. ἀνά-
μενμαν.

ἀναμεσίτικος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. μεσίτικος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον καρποῦνται ἐξ ἡμισείας δύο:
Τὸ χωράφι τό 'χουν ἀναμεσίτικο (ἦτοι τὸ ἡμισυ τοῦ εἰσο-
δήματος λαμβάνει ὁ ἰδιοκτήτης, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ ὁ
καλλιεργητής).

ἀναμεσοθξό ἐπίρρ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀναμεσόθεν.

'Αναμεταξὺ τῶν, πρὸς ἀλλήλους: 'Ετρώουντανε ἀναμε-
σοθξό τῶνε. 'Ἦτανε φόβος νὰ σφαοῦνε ἀναμεσοθξό τῶνε.
Σκοτωθήκανε καὶ οἱ δὺὸ ἀναμεσοθξό τῶνε. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀνάμεσον ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. α. — ('Εβδομ.
6 φύλλ. 10,7) — Λεξ. Ἠπίτ. (λ. ἀνάμεσος) ἀνάμεσο Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Δαρδαν. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τῆν. κ. α. — ΔΣολωμ. 56 ΓΒλα-
χογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 45 — ('Εβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου
1934) ἀναμεσόν Ἠπ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. α.)
Ρόδ. Χίος κ. α. ἀναμεσὸ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναμισὸ
Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάμεσος Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνα-
μεσοῦ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀναμισοῦ Θράκ. (Κομοτ.)
'ναμεσὸ Κέρκ. ('Αργυράδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάμεσον, ὃ ἐκ τοῦ ὡσαύτως μεσν.
ἀναμέσον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνά μέσον. Πβ.
Π. Δ. (Γένεσ. 3,15) «καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ
ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός
σου». Καὶ ὁ μὲν ὑπερβιβασμὸς τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ.
τοῦ ἀνάμεσα, ὁ δὲ ὑποβιβασμὸς ἐκ τοῦ ἀνάμεσον ἔνεκα
τῆς ἐγκλίσεως τῶν ἐπιφερομένων προσωπικῶν ἀντων.
ἀνάμεσόν μας - σας κττ., καθ' ἣν ὁ βαθμὴδὸν ἐνισχυθεῖς
δεύτερος τόνος ἐξέβαλε τὸν πρῶτον. Καὶ ὁ τύπ. ἀναμεσόν
μεσν. Τὸ ἀναμεσοῦ κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -οῦ τοπικὰ ἐπιρρ.,
οἶον ἀλλοῦ, αὐτοῦ κττ. Περί τῆς λ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 137.

